

servatives Korps, saaledes som det nu en Gang er dannet, er et Udsnit af den saakaldte borgerlige Del af Samfundet. De maa dog vide, at ved at gaa ind i et vist Samarbejde med Socialdemokraterne, maatte vi risikere noget i Retning af det borgerlige Samarbejde. Det var Kaarene for os, det var det, vi skulde ofre. Vi ofrede det: Vi tog Risikoen for et Brud for kortere eller længere Tid. Men hvad gjorde Socialdemokraterne? De tog ingen Risiko. Hvorledes det uden en efter min Mening fiffig Manøvre fra Venstrepartiets Side i Gaar vilde være gaaet i Dag eller i Nat, ved jeg ikke, men dette har ikke noget med Realiteten: at faa noget gennemført, at gøre. Socialdemokraterne maatte vide, at kun de Konservatives Forslag kunde gennemføres. I Stedet for at skaffe Brød til tusinde valgte de Bravader for halvtredssindstve Tusinde.

Dette er Sandheden, som den er. Der er ingen Realitet i det, Socialdemokraterne vil, for de ved, det kan ikke gennemføres. Derfor er saavel det Forslag, vi nu snart skal stemme om, som den Dagsordenshistorie, vi lige er kommet igennem, kun Ord og intet andet end Ord. Det kan maaske henrive nogle, for hvem Skuespil er det afgørende, og Brød det mindre afgørende, men andre sikkert ikke.

Jeg vil da hævde, at naar vi i dette Øjeblik staar uden at komme ind i en Realitetsforhandling om Arbejde til dem, der ikke har Arbejde, er Skylden derfor Socialdemokratiets. Skulde der komme noget i Retning af Brød ud af det, vi her taler om, maatte vi, saaledes som Regeringen havde tilrettelagt Situationen, vide, at Regeringen fik vi ikke med. Men det havde vi ogsaa regnet med. Nogle vil vel sagtens mene, at vi tværtimod fra visse Sider tragtede efter de Behageligheder, et Ministerium kan give. At modsige dem, der mener det, er ikke Umagen værd.

Regeringen havde i denne Forbindelse sat sig selv ud af Spillet; men takket være Socialdemokratiets negative Standpunkt sejrede Regeringen, og jeg kan jo tænke mig, at Regeringen og dens Parti i Dag føler sig som en sejrrig Herre, der først slog Fjenden til den ene Side og saa slog Fjenden til den anden Side, og saa stod de selv med den fulde Sejr. Ja, høje Regering, ærede Rigsdagsparti, De vandt i Dag. Alle venter nu paa, om den samme Passivitet, som De har udfoldet i de 7 Maaneder, der er gaaet, siden De overtog Regeringen, skal beherske Dem overfor Erhvervskrisen ogsaa i den kommende Tid.

Naar man ser paa, hvorledes Socialdemokratiet hidtil er optraadt, hvor de store, de flammende Ord var Realiteten, men de

smaa Handlinger, der kunde gavne og skaffe Brød, intet betød, maa det antages, at saavel Regeringen som Rigsdagspartiet kan imødesee maaske endnu en lang Periode, hvor de kan sidde og lade Landet paa det erhvervmæssige Omraade skøtte sig selv, som det kan bedst. Men alting faar jo en Ende her i Livet. Det er muligt, at man ved denne Passivitet kan opnaa at faa det konservative Parti til at gaa tilbage ved et kommende Valg. Man skulde jo næsten efter Venstrepartiets Optræden i det Halvaar, der er gaaet, faa den Opfattelse, at det var Venstrepartiets Hovedhensigt at opnaa dette.

Formanden: Jeg vil henstille, at man holder sig til det foreliggende Forslag og ikke indleder en ny storpolitisk Debat.

Korsgaard: Dette er dog Begrundelsen, Hr. Formand....

Formanden: Det er en alt for lang Omvej for at komme til Motivering af Forslaget.

Korsgaard: Ja ja, saa maa jeg altsaa fatte mig meget kort og sige, at nu kan Regeringen altsaa levedygtigt videre eventuelt indtil næste ordinære Valgdag, men skal der ikke ske mere fra Regeringsbænkens Side til Hjælp for Erhvervskrisen, end der er sket hidtil, og skal de Konservatives virkelig saglige Bestræbelser for at gennemføre noget ødelægges ogsaa ved Passivitet fra Socialdemokratiets Side, saa kan man være vis paa, at saa bliver der en lang Aarrække ikke noget Grundlag for det, man her i Landet har benævnt en borgerlig Regering. Jeg vil dog henstille, at de 3 Aars Sejersglæde ikke gaar Regeringen saa meget til Hovedet, at den glemmer den Tid, der maa komme efter en kommende Valgdag.

Ordføreren (Stauring): Det ærede Medlem, som nu forlod Talerstolen, talte om Skuespil af den tarveligste Art, som han havde overværet tidligere paa Dagen. Han har alligevel ikke faaet nok af Skuespil, kunde jeg forstaa, han spillede jo en hel Rolle selv, en Præstation, som neppe kan faa bedre Karakter end den, han selv gav den foregaaende. Ingen vil yde det ærede Medlems Præstation her for et Øjeblik siden mindste Anerkendelse. Denne Skiften mellem Graad og Angreb, denne Skiften i Stillingen fra at staa truende overfor Regeringen til at ligge paa Knæ for den kan neppe imponere nogen. Det ærede Medlem talte om Bravader, som man havde foretrukket for Brød. Ja, de, der hørte det ærede Medlem, ved jo, hvor